

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Karlovac

Poslovni broj: P-659/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu, po sucu pojedincu Ireni Šegavić, u pravnoj stvari tužitelja Blaža Mlačka iz Karlovca, Kalinovac 19A, OIB 38674785467, zastupan po punomoćnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Hasan Karajić i Damir Karajić, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, Ulica Franje Račkog 6, OIB 02535697732, zastupan po punomoćnici Andreji Šeši, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon glavne i javne rasprave zaključene 12. ožujka 2026., u nazočnosti tužitelja osobno i njegovog punomoćnika, Damira Karajića, odvjetnika u Karlovcu, i punomoćnika tuženika, Andreje Šeše, odvjetnice u Karlovcu, 22. travnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba sadržana u članku 12. Ugovora o kreditu broj:9012351988 od 21.03.2007. godine sklopljenog između tužitelja Blaža Mlačka, Karlovac, Kalinovac 19 A, OIB: 38674785467, i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Ulica Franje Račkoga 6, OIB: 02535697732 u dijelu koji glasi: " 12.3. Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci ... naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,00 % (slovima: dva posto) sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila."

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, Ulica Franje Račkog 6, OIB 02535697732, da tužitelju Blažu Mlačku iz Karlovca, Kalinovac 19A, OIB 38674785467, naknadi trošak postupka u iznosu od 307,79 EUR sa zateznom kamatom od 22. travnja 2026. do isplate, i to po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da su stranke, i to tužitelj kao korisnik kredita te tuženik kao kreditor, su sklopile Ugovor o kreditu, broj 9012351988 od 21.3.2007. Kreditor je korisniku kredita odobrio kredit za kupnju vozila. Člankom 12. Ugovora, ugovara se

ulazna naknada: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci ... naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,00 % (slovima: dva posto) sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila." Tužitelj navodi da nije mogao pojedinačno pregovarati o iznosu ulazne naknade kredita, niti mu je objašnjeno zašto je ugovoren iznos naknade upravo u postotku naknade koji je naveden u ugovoru. Uvjet uzimanja kredita bio je plaćanje ulazne naknade po principu "uzmi ili ostavi". Ovom tužbom tužitelj potražuje utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi opisanoj u točki I. tužbe. U članku 1021. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br.35/05, 41/08, dalje: ZOO), propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Dakle, tom odredbom definirano što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate, iz čega je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužitelja naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a što znači da je tuženik u predmetne ugovore o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna članku 1021. ZOO-a, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, a zbog čega je navedena odredba ništeta. Ulazna naknada opisana pod točkom I. tužbe je od tuženika unaprijed formulirana odredba ugovora o kojoj potrošač ne može pojedinačno pregovarati i na čiji sadržaj potrošač nema utjecaja. Prema članku 295. ZOO opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Odredbom članka 81. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03: Dalje ZZP) propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u stavku 2. propisano smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u stavku 3. istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4. propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Temeljem članka 87. stavak 1. ZZP nepoštena ugovorna odredba je ništava. Presudom Suda EUu spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 povodom dva zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, a koje pitanje se odnosi na primjenu članka 3. stavka 1. Direktive 93/13 da li odredba o "naknadi za obradu kredita" kada se o njoj nije pojedinačno pregovaralo i kada financijska institucija nije dokazala da ona odgovara uslugama koje su stvarno pružene i troškovima koji su joj stvarno nastali uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka iz ugovora, zbog koje bi je nacionalni sud trebao poništiti, sud Europske unije presudom u spojenim predmetima C-224/19 (CY protiv Caixabank SA) i C-259/19 (LG, PK protiv Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA) zaključuje: "da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o

zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Slijedom navedenog tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi ništetnom ugovornu odredbu o naknadi za osiguranje kredita.

2. U odgovoru na tužbu tužena tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora. Prigovara nedostatku pravnog interesa tužitelja radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe. Prigovara da tužitelj nije dokazao da je naknadu za osiguranje kredita uistinu i platio. Nadalje, prigovara ima li tužitelj status potrošača. Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti. Iz dokumentacije koja prileži tužbi vidljivo je kako je Ugovor o kreditu sklopila fizička osoba. Međutim, nije moguće utvrditi je li ta ista fizička osoba imala potrošačko svojstvo, odnosno je li Ugovor o kreditu sklopila u potrošačke svrhe, odnosno je li imala posebna znanja i informacije uslijed kojih ju se ne bi moglo okvalificirati upravo kao „prosječnog potrošača“ kojima jedino i pripada zaštita temeljem Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP-a). Dakle, prije svega utvrditi je li uopće riječ o potrošaču, a onda je li riječ u potrošaču koji je prosječan odnosno je li isti razumio ugovor koji je svojevrijedno potpisao. Nije pravno osnovano niti životno logično da se, primjera radi, osoba s visokom stručnom spremom, npr. diplomirani ekonomist ili pravnik, odnosno pojedinac koji je prethodno koristio usluge iz bankarskog ili financijskog sektora kao što su štednje, drugi krediti, ulaganja i slično, poziva da mu odredbe o naknadama za osiguranje kredita nisu bile razumljive. Takav hipotetski potrošač, iako sklapa ugovor za svrhu koja je izvan njegove profesionalne djelatnosti (potrošački ugovor), nije zato lišen životnog znanja i iskustva, kao ni cjelokupnog znanja i iskustva koje je stekao radeći u svojoj struci. Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti. Upravo je postojanje svijesti o uvjetima i parametrima Ugovora ključno za ocjenu prava na zaštitu temeljem potrošačkog prava, te se bez utvrđenja (ne)postojanja takve svijesti zaštita ne bi mogla pružiti osobi koja ne zadovoljava niti jedan kriterij za dobivanje potrošačke zaštite. Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja, naime kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, sukladno odredbi čl. 225 ZOO-a. Stoga, i obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa ništetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, a od tada počinje teći zastara. Tako se i u presudi VSRH Rev x 183/2011-2 navodi sljedeće: „Nižestupanjski sudovi smatraju da zastarijevanje potraživanja primljenog temeljem ništavog ugovora počinje teći u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO od dana kada je postala pravomoćna odluka suda kojim je ugovor utvrđen ništavim. Takvo pravno shvaćanje suprotno je usvojenom pravnom shvaćanju ovoga suda u svezi primjene odredbe čl. 103. st. 1. u svezi čl. 104. st. 1. ZOO kada dospijeva potraživanje primljenog temeljem ništavog ugovora, odnosno kada počinje teći zastara na takvo potraživanje. Prema prihvaćenoj praksi ovoga suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u

smislu odredbe čl 371. ZOO. a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“ Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 21.03.2007., potraživanja iz tužbe neminovno su obuhvaćena zastarom, budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu. Čak i recentna presuda Visokog trgovačkog suda, posl.br.: PŽ-2637/2023 od 9. travnja 2024. godine i koja se može analogijom primijeniti na ovaj spor kaže kako: „...stranka koja je dio svoje imovine predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru, ukoliko želi resitucijskim zahtjevom potraživati povrat te imovine, mora u općem zastarnom roku a) postaviti kondemnatorni tužbeni zahtjev za povratom te imovine ili b) u tom roku podnijeti deklaratornu tužbu za utvrđenjem ništetnosti ugovora/pojedine ugovorne odredbe kako bi u smislu čl. 241. Zakona o obveznim odnosima tom tužbom prekinula tijekom zastarivanja svog potraživanja iz članka 323. stavka 1. tog Zakona.“ „Jednako tako, kada bi stranka koja je nešto predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru tužbenim zahtjevom podnesenim sudu na primjer, 50 godina nakon prestanka ugovora ispunjenjem obveze, zatražila utvrđenje ništetnosti ugovora te ishodila pravomoćnu sudsku odluku (kojom bi bila utvrđena ništetnost), ona bi u daljnjem roku od pet godina kondemnatornim tužbenim zahtjevom mogla zatražiti povrat onoga što je dala po tom ugovoru. Time bi se dezavuirala sama svrha instituta zastare restitucijskog potraživanja jer zastara tog potraživanja de facto (gotovo) nikada ne bi nastupila, a što je protivno i pravnoj sigurnosti jer bi dužnik uvijek bio u neizvjesnosti upravo zbog vjerovnikova prava da vječno potražuje povrat po članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima.“ Dakle, pravo na sudsku zaštitu ne može biti vremenski neograničeno. Vjerovnik koji kroz dulje vremensko razdoblje ne zatraži putem suda od dužnika da ispuni svoju obvezu, gubi tu mogućnost. Davanje prava vjerovniku da nakon proteka zakonom određenog vremena, odnosno nakon isteka zastarnog roka, ostvaruje svoje pravo putem suda ne postiže se pravna sigurnost. Kako je naveo ESLJP u predmetu Sanofi Pasteur protiv Francuske, osim što se mora voditi računa o izbjegavanju pretjeranog formalizma, prilikom primjene pravila o početku tijeka zastare potrebno je ujedno izbjegavati pretjeranu fleksibilnost koja će pravila o početku tijeka zastare učiniti besmislenima. Pretjerana fleksibilnost u primjeni pravila o početku tijeka zastare, koja dovodi do toga da određeno pravo može perzistirati unedogled, bez određenog roka zastare, predstavlja, po mišljenju ESLJP, ozbiljnu opasnost pravnoj sigurnosti te je time protivna članku 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje u tekstu: EKLJP). Primjenjujući ove kriterije ESLJP-a na Pravno shvaćanje koje je po pitanju tijeka zastare, unatoč dugogodišnjoj dotadašnjoj suprotnoj praksi, Zauzeo VSRH, moralo bi se zaključiti da ono predstavlja ozbiljnu opasnost za pravnu sigurnost te je time protivno članku 6. EKLJP. U spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine, Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: SEU) donosi odluku kako rješenje predviđeno člankom 40. stavkom 2. ZS-u, po kojem sjednica odjela suda ima ovlast prisiliti, prihvaćanjem „pravnog shvaćanja“, sudsko vijeće nadležno u predmetu da izmjeni sadržaj sudske odluke koju je prethodno donijelo, nije u skladu s člankom 19. stavkom 1. Ugovora o Europskoj uniji. Naime, Pravno shvaćanje viših sudova ne bi smjelo biti obvezujuće za niže sudove u pojedinim predmetima ukoliko se isto temelji na utvrđenjima koja su protivna pozitivnopravnim propisima. Pravno

shvaćanje sjednice Građanskog odjela VSRH o tijeku zastare restitucijskih zahtjeva proizašlih iz ništetnih pravnih poslova u izravnoj je suprotnosti sa člankom 215. stavkom 1. ZOO-a i člankom 1111. stavkom 1. ZOO-a. Člankom 215. stavkom 1. ZOO-a propisano je da zastara započinje teći prvog dana po dospelosti tražbine, a temeljem članka 1111. stavka 1. ZOO-a, dospelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja, odnosno kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe. Shodno tome, iz navedenog zakonskog uređenja nedvosmisleno proizlazi zaključak da zastara stečenog bez osnove, pa dakle i onoga što je stečeno na temelju ništetnog ugovora, započinje teći od trenutka kada je izvršeno davanje. Stavom da zastara stečenog na temelju ništetnog ugovora započinje teći od trenutka utvrđenja ništetnosti, Pravno shvaćanje u potpunosti, dakle, negira postojeće zakonsko uređenje. Slijedom navedenog nužno je da sudovi svoja stajališta i svoje odluke usklade sa važećim zakonima, a sve kako ne bi došlo do zloupotrebe prava i to u neograničenom vremenskom trajanju te nužno popratne pravne nesigurnosti. Ista stajališta izražena su i u mišljenjima danim od strane prof.dr.sc. Marka Baretića te prof. dr. sc. Aleksandre Maganić koja mišljenja se dostavljaju u prilogu ovog odgovora na tužbu. Ukoliko sud ipak ne bi ocijenio osnovanim prigovor zastare, tuženik se u nastavku, opreza radi, očituje kako slijedi. Ugovorna odredba o naknadi za osiguranje kredita ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 81. ZZP). Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako je sporna ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva odredba. Navedena odredba jasno je koncipirana Ugovorom te unesena u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Slijedom navedenog, kako je u konkretnom slučaju sporna odredba Ugovora o kreditu za tužitelja bila jasna, lako uočljiva i razumljiva, sukladno odredbama članka 84. ZZP ocjena poštenosti ovih odredaba prema kriterijima iz članka 81. ZZP nije dopuštena. Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi da u konkretnom slučaju jedan od uvjeta iz članka 84. ZZP-a nije ispunjen, te da su osporavane odredbe podložne ocjeni (ne)poštenosti iz članka 81. ZZP-a, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njemu postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Slijedom toga, očigledno je kako tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, te time prouzročio neravnotežu na štetu potrošača. Da bi se određena ugovorna odredba mogla kvalificirati nepoštenom, takva odredba mora prouzročiti:

- nominalnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača;
- a koja neravnoteža mora biti značajna. Nadalje, sve i ako tužitelj ustraje u tvrdnji da se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, odnosno da tužitelj nije imao pravo glasa već je morao ili prihvatiti takve odredbe ili odustati od sklapanja ugovora, bitno je napomenuti da je člankom 3. stavcima 1. i 2. Direktive 93/13 propisano da će se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatrati nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Tekst Direktive Vijeća Europske unije 93/13/EEZ inkorporiran je u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo kroz odredbe Zakona o zaštiti potrošača, i to odredbu članka 4. stavka 2., kojom je propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Načelo transparentnosti koje propisuje cit. Direktiva je načelo, kako je

razvijeno u praksi Suda EU, temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. To znači da je u konkretnom slučaju potrebno uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, odnosno da je potrebno uzeti u obzir i koje informacije su pružene tužitelju u postupku pregovaranja i sklapanja ugovora te na koji način su mu pružene. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom. Kada govorimo o naknadi za osiguranje kredita govorimo o naknadi koja se jednokratno isplaćuje i to u fiksnom iznosu koji je jasno i transparentno određen. Uzimajući navedeno u obzir kao nesporno, životno je i pravno logično da ukoliko neka neravnoteža postoji, a kako to tvrdi tužitelj, da tada ta neravnoteža postoji u samom trenutku sklapanja ugovora, te se ne odražava kasnije kroz otplatno razdoblje. Nameće se logično pitanje – ukoliko je takva znatna neravnoteža postojala u trenutku sklapanja ugovora, bi li osoba na čiji teret postoji takva neravnoteža pristala na sklapanje ugovora? Osoba koja je usprkos navedenoj odredbi sklopila ugovor, očito je procijenila da navedena odredba je u skladu s njenim mogućnostima i pravima i obvezama. Stoga, primjeni odredbe članka 81.st.1. Zakona o zaštiti potrošača nema mjesta u ovom pravnom sporu. Također, tuženik ističe kako je i u odredbi članka 74. st.1. ZZP-a navedeno kako ugovor o potrošačkom zajmu mora, između ostalog, sadržavati i odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju. Tuženik je navedenu zakonsku odredbu upravo člankom 6. Ugovora o kreditu i ispoštovao. Stoga, iz svega navedenog jasno proizlazi kako su ispunjene sve pretpostavke da se sporna odredba ima smatrati valjanom. Navedeno jasno potvrđuje i presuda Županijskog suda u Zagrebu, posl.br. GŽ-4146/2023 od 26. ožujka 2024. godine koja izričito navodi kako je odredba o naknadi za osiguranje kredita jasno navedena pa nema mjesta ocjeni nepoštenosti te odredbe u smislu Direktive 93/13 i Zakona o zaštiti potrošača. Povrh navedenog, tuženik dodatno ističe kako postoji i podzakonski propis kojim je ugovaranje ulazne naknade dopušteno pozitivnim propisima, a riječ je o Pravilniku o naknadama za potrošačke kredite, u kojem je odredbom članka 3. izrijekom dopušteno obračunavati i naplatiti naknadu za osiguranje kredita. Pri tome je za istaknuti kako donošenjem navedenog pravilnika nije uveden novi institut u sferi bankarskog prava, već je isključivi cilj istog bio donošenje detaljnijeg normiranja postojećeg stanja o dopuštenosti ugovaranja, a posljedično i naplaćivanja takve naknade. Tuženik na kraju osobito naglašava ono što je već nekoliko puta naveo kroz ovaj odgovor na tužbu, a to je da tužitelj – na kojem je teret dokazivanja osnovanosti njegovog tužbenog zahtjeva – nije ponudio niti jedan dokaz kojim bi dokazao bilo koju od pretpostavki potrebnih za utvrđenje ugovorne odredbe ništetnom sukladno ZOO-u pa drži da je tužbu potrebno odbiti kao neosnovanu. Zaključno, nije bilo nesavjesnog postupanja od strane tuženike jer je tuženik u cijelosti postupao sukladno propisima i ustaljenoj poslovnoj praksi. Naime, sukladno odredbi članka 73. tada važećeg Zakona o bankama (NN 84/2002, 141/2006) banke su bile dužne, prije nego što bi zaključile bilo koji ugovor koji predstavlja osnovu za nastanak izloženosti banke kreditnom riziku, procijeniti dužnikovu kreditnu sposobnost te kvalitetu i vrijednost instrumenata osiguranja svojih tražbina. Iz navedenog jasno proizlazi kako je tuženik uzimajući u obzir sve okolnosti tužiteljeve

kreditne sposobnosti procijenio kako je bilo nužno osigurati kredit kod osiguravajuće kuće. S navedenim je i sam tužitelj bio upoznat, obzirom da je tuženik sukladno odredbi članka 173. prethodno navedenog zakona bio dužan objaviti u svojim poslovnim prostorima, između ostalog, i instrumente osiguranja otplate kredita kao i drugih uvjeta koje postavlja banka. Stoga se tužitelj ne može pozivati na ništetnost navedene odredbe ugovora pozivajući se da mu ista nije bila jasna niti određena. Slijedom naprijed navedenoga, tuženik podnosi ovaj odgovor na tužbu i predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz obvezu tužitelja na podmirenje troškova postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja na taj iznos teče od donošenja presude pa sve do isplate.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu od 21. ožujka 2007., otplatnu tablicu s prikazom efektivne kamatne stope, predračun na listu 12, saslušao tužitelja.

4. Tuženik je u odgovoru na tužbu prije svega prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora od 1.327,22 EUR obzirom smatra da vrijednost predmeta spora iznosi 265,93 EUR prema visini naplaćene naknade.

5. Prema odredbi članka 40. stavak 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, u daljnjem tekstu: ZPP) kada se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi. Međutim, ako je tužitelj u slučaju stavka 2. članka 40. ZPP vrijednost predmeta spora naznačio očito suviše visoko ili suviše nisko, tako da se postavlja pitanje stvarne nadležnosti, sastava suda, vrste postupka, prava na izjavljivanje revizije, ovlaštenja na zastupanje ili prava na naknadu troškova postupka, sud je ovlašten, ne samo po prigovoru tuženika, već i po službenoj dužnosti, brzo i na prikladan način, provjeriti točnost naznačene vrijednosti te rješenjem protiv kojeg nije dopuštena posebna žalba odrediti vrijednost predmeta spora (čl. 40. st. 3. ZPP-a).

6. Osnovano tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora obzirom se ništetna odredba odnosi na plaćanje naknade u iznosu od 265,93 EUR pa se naznačena vrijednost od 1.327,22 EUR ukazuje previsoko naznačena te je na pripremnom ročištu 18. veljače 2025. utvrđena vrijednost predmeta spora u iznosu od 265,93 EUR.

7. Tužbeni zahtjev je osnovan.

8. Predmet spora zahtjev je tužitelja radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe koja se odnosi na naknadu za osiguranje kredita.

9. Nije sporno da su tužitelj, kao korisnik kredita i tuženik, kao kreditor 21. ožujka 2007. sklopili ugovor o kreditu kojim je tuženik odobrio tužitelju kredit za kupnju vozila.

10. Tužitelj ima status potrošača u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003 u daljnjem tekstu: ZZZP) obzirom ugovor o kreditu nije sklopljen u svrhu koja bi bila namijenjena njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Radilo se o kreditu za kupovinu traktora,

a tužitelj je u svom iskazu potvrdio da se radilo o kupovini novog traktora koji je koristio u svom vinogradu za privatne svrhe.

11. Nadalje, prema odredbi članka 59. ZZP ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a posebno: odredbu o iznosu zajma, odredbu o nominalnoj godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja nominalna kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o efektivnoj kamatnoj stopi, odredbu o pretpostavkama pod kojima efektivna kamatna stopa može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, kao i kamate i ostale troškove koje potrošač mora platiti kako bi otplatio zajam te, ako je moguće, ukupan iznos tih uplata, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, nominalnu godišnju kamatnu stopu za zajam i nominalnu godišnju kamatnu stopu za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu. Stoga, predmetni ugovor predstavlja potrošački ugovor pa se može raspravljati o nepoštenosti njegovih odredbi s osnove Zakona o zaštiti potrošača.

12. Prema odredbi članka 81. stavak 1. ZZP, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi članka 81. stavka 2. ZZP, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi članka 87. stavak 1. ZZP, nepoštena ugovorna odredba je ništava.

13. Prema odredbi članka 81. stavak 4. ZZP ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

14. Sporna odredba navedena je u članku 12.3. Ugovora o kreditu od 21. ožujka 2007. kojom se korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci ... naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,00 % (slovima: dva posto) sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila."

15. Iz iskaza tužitelja također proizlazi da se nije pregovaralo o pojedinačnim odredbama ugovora o kreditu pa tako niti o odredbama o isplati naknade za osiguranje kredita. Iz njegovog iskaza proizlazi da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja naknade za osiguranje, ali isto tako i s okolnošću da kredit ne može dobiti ako ne plati predmetnu naknadu.

16. Dakle, o naknadi za osiguranje kredita nije se moglo pregovarati, kao niti o visini te naknade. Sporne ugovorne odredbe bile su unesene u unaprijed sastavljenom

ugovoru pa je sukladno odredbi članka 81. stavak 4. ZZP tuženik bio dužan dokazati da se o tim odredbama pojedinačno pregovaralo.

17. Tuženik nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama pojedinačno pregovaralo. Obzirom se nije pojedinačno pregovaralo o spornim ugovornim odredbama o naknadi za osiguranje kredita, tužitelj je kao potrošač doveden u neravnotežan položaj u odnosu na banku.

18. Osim toga, tužitelju nije objašnjeno niti je određeno navedeno na što se naknada odnosi, što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

19. Obzirom tužitelju prilikom zaključenja ugovora o kreditu od strane tuženika nisu pojašnjeni razlozi ugovaranja naknade za osiguranje kredita, kao niti na što se točno odnosi, niti je tužitelju kao potrošaču bilo omogućeno da pristane na takve odredbe, to su takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe članka 4. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, u daljnjem tekstu: ZOO).

20. Naime, odredbom članka 4. ZOO propisano je da u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja.

21. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obje ugovorne strane, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Konkretno, kao mjerilo ponašanja procjenjuje se kako bi se ponašao prosječan čovjek ili prosječan potrošač, s jedne strane, odnosno, uredan i savjestan gospodarstvenik ili dobar domaćin s druge strane.

22. Sukladno odredbi članka 295. ZOO sud je ocijenio predmetni ugovor formularnim (tipskim) jer sadržava opće uvjete ugovora odnosno radi se o takvim ugovornim odredbama koje su sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva pa opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ova.

23. Stoga se radi o odredbama koje su nepoštene u smislu odredbe članka 81. stavak 1. ZZP obzirom tuženik nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama pojedinačno uopće pregovaralo što je bio dužan dokazati u smislu odredbe čl. 81. st. 4. ZZP.

24. Takav je stav i prakse Europskog suda koji u Odluci Europskog suda u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 gdje je sud rješavajući postavljena prethodna pitanja presudio kako je ugovorna odredba kojom se nalaže potrošaču plaćanje naknade za odobrenje kredita (ulazna naknada) nepoštena i ništetna ako banka ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i troškovima.

25. Stoga je u konkretnom slučaju, nepoštene, a time i ništetne ugovorene odredbe o naknadi prilikom isplate/korištenja kredita.

26. Tužitelj ima valjani pravni interes za postavljanje deklaratornih zahtjeva radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi o naknadi za osiguranje kredita. Pravni interes za utvrđenje ništetnosti pojedine ugovorne odredbe sastoji se u ostvarivanju daljnjih prava na temelju utvrđene ništetnosti, kao što je pravo na povrat plaćenih iznosa.

27. Neosnovano tuženik ističe prigovor zastare obzirom mogućnost isticanja ništetnosti ne zastarijeva i na nju sud pazi i po službenoj dužnosti temeljem odredbe članka 327. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, u daljnjem tekstu: ZOO).

28. Tužitelju pripada naknada parničnih troškova u cijelosti temeljem odredbe članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025) obzirom je u cijelosti uspio u sporu.

29. Troškovi tužitelja sastoje se od troškova zastupanja po punomoćniku-odvjetniku odmjerjenog u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23), i prema vrijednosti predmeta spora od 265,93 EUR, i to za sastav tužbe iznos od 50,00 EUR prema Tbr.7.t.1., za sastav podneska od 21.1.2026. iznos od 50,00 EUR prema Tbr.8.t.1., za zastupanje na raspravama 18.2.2206. i 12.3.2026. u iznosu od 50,00 EUR za svaku raspravu prema Tbr.9.t.1., za pristup na ročište za objavu presude iznos od 25,00 EUR prema Tbr.9.t.3., što sve uvećano za PDV od 25% prema Tbr.46, sudske pristojbe na tužbu 13,27 EUR i na presudu 13,27 EUR, ukupno iznosi 307,79 EUR, koji iznos je naložen tuženiku isplatiti tužitelju na ime naknade troškova postupka, zajedno sa zatraženom zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske odluke.

30. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Karlovcu 22. travnja 2026.

Sudac: Irena Šegavić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude koji se stranci koja je pristupila na ročište za objavu presude uručuje i time se dostava smatra izvršenom (čl. 335. st. 8 ZPP).

Za stranku koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište za objavu presude (čl. 335 st. 9. ZPP). Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

U slučaju iz čl. 335. st. 9. ZPP sud će istaknuti presudu na internetskoj stranici e-oglasna ploča sudova gdje presuda mora biti istaknuta 8 dana, računajući od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP o dostavi pismena te joj rok za izjavljivanje žalbe teče od dana dostave presude (čl. 335. st. 11. ZPP).

Žalba se podnosi pismeno u tri istovjetna primjerka ovome sudu. O žalbi odlučuje Županijski sud.

Dostavljeno:

1. ZOU Hasan Karajić i Damir Karajić iz Karlovca
2. OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. Zagreb

Broj zapisa: **9-30887-00dc3**

Kontrolni broj: **02cc3-7eebb-e7425**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.